

Helena Kratochvílová

VÍTEJTE V KLUBU

motto

SKUTEČNÉ PŘÍBĚHY

Vítejte v klubu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Helena Kratochvílová

Vítejte v klubu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Helena Kratochvílová

VÍTEJTE V KLUBU

Praha 2016

Copyright © Helena Kratochvílová, 2016

ISBN 978-80-267-0753-0

1. kapitola

„Musím ti něco říct.“

Upřímně ji to překvapilo. Poslední roky jí měl Libor málokdy co říct. Z práce chodil do hospody na dvě, domů dorazil, když začínaly televizní noviny. K nim si přinesl večeři a další pivo. Dnes si nalil i stopičku becherovky. Eva odložila knížku, natáhla ruku po ovladači, vypnula zvuk a vyčkávavě se na něho zahleděla. Blížily se Vánoce, třeba chce holky něčím překvapit.

„Nečekal jsem, že se mi to ještě stane, ale stalo se to, víš, potkal jsem někoho...“ Počínající pleš nabyla růžové barvy. „Jseš chytrá, přišla bys na to...“

Kdy mě naposled pochválil? Už ani nevěděla.

„Mám ji rád a chci se s ní scházet, kdy budu chtít. A chci jednat čestně. Stejně už spolu poslední roky prakticky nežijeme...“

Poslední roky? Posledních dvacet let! Měla chuť mu to vmést do obličeje, připomenout mu, jak jeho záliba v mladých gymnastkách v tenounkých trikotech zabila její lásku k němu ve chvíli, kdy jim v dětském pokoji dováděly dvě malé sladké holčičky a za okny probíhala sametová revoluce. Doba byla složitá a Eva se neměla kam vrátit. Neměla tehdy ani sílu přiznat rodičům, že měli pravdu, když jí Libora rozmlouvali. Nakonec se se svatbou smířili s varováním, že jak si ustele, tak si lehne, a stěžovat ať

si nechodí. Matka sice svým ostřížím zrakem vytušila, že to v mladém manželství skřípe, a začala Evě často v nej-různějších variacích citovat přísloví *S neřádem zle, bez neřáda ještě hůř*. Lezlo jí to na nervy, ale občas si říkala, že na tom konečně něco je, lepší nic moc manžel a slušný táta, než žádný manžel a věčná starost, jak uživit děti. A tak zavírala oči a čekala. Až holky odrostou, až vyjdou školu, až budou dospělé a pochopí ji, až... Pročekala se až k dnešku.

Na sucho polkla a v hlavě měla prázdno. „Kdo to je? A kdy jste se...?“ Uvědomila si, že začíná trapně blekotat. Posbírala myšlenky, které se rozbíhaly všemi směry. „No, a jak si to představuješ dál? Chceš se rozvést?“ Napřímila se v křesle, v němž se dosud pohodlně choulila bokem k televizi, aby nemusela vnímat Liborovy oblíbené akční filmy a přesto vytvářela jakousi iluzi rodinné pospolitosti. Zadívala se přímo na něj, ale Libor se jí do očí nepodíval.

„Kdo to je, to ti neřeknu, nechci... abys ji znala. Ale o rozvod žádat nebudu, proč taky. Zatím přece můžeme žít jako doteď, ne? Holky přijedou na Vánoce, to budu doma, neboj.“

No jo, holky, Vánoce, stromeček, panebože, to nedám, proletělo jí hlavou.

„Ale na silvestra budu s ní a vrátím se... až pak. To už tu holky stejně nebudou. Určitě zas pojedou s partou na hory. Zatím jim nic říkat nemusíme. Konečně, už jsou dospělé.“

Nevěřicně na něj zírala a snažila se pochopit, co jí to tu říká ten náhle cizí sedmapadesátiletý plešatící muž s počínajícím bříškem.

Tiše se zvedla. „To jsi s tím nemohl počkat po Vánocích?“ Huso, odpověděla vzápětí sama sobě, nemohl, chce

s ní být na silvestra. Prskavky, ohňostroj a šampaňské s jahodama.

„Nedokážu ti lhát, a ona je tak citlivá, má problémy se synem, potřebuje mě, když jsem s ní, je to... prostě jsem to už nečekal. Pochop mě.“

Vůbec ho neměla chut' chápat, ale myšlenka na Vánoce a holky, které měly po třech měsících přijet na pár dní domů, jí zavřela ústa. Líba a Lída, její Lilili. Najednou si vzpomněla, jak s čelíčky přitisknutými na skle okna vyhlížely Ježíška. Kdyby se tak dala ta chvilka vrátit, prožít znovu! Živote, postůj... Ale život nepostál a dnes jsou z holčiček velké holky. Mají svůj život a na rodiče stále méně času. Vystudovaly v Praze, našly si tam práci a snad i lásku. Bože, dej, ať je vidím šťastné, až přijedou.

Na odchodu mu ještě řekla: „Nevím, co udělám já. Ještě ne. Musím si to... srovnat v hlavě. Zatím spi u holek v pokoji.“

Když mizela mezi dveřmi ložnice, zaplavila ho hrdost i vztek najednou. Hrdost nad tím, že se přiznal ke své lásce – a vztek nad tím, že se Eva nerozbrečela ani nespustila proud výčitek. Ona snad ani není ženská. Konečně, co čekat od učitelky. Všechno si třikrát rozmyslí. To Ilona... když ji držel za ruku, cítil vzrušení, jaké už dávno ne. A jak ta obdivuje jeho umělecké fotky! Nechtěl si přiznat, že i Evě se kdysi líbily, dokud nezjistila, že dívky, které fotí, ho přitahují jako magnet železné piliny. S Ilonou se cítil mladší a bubák blížící se šedesátce jejím kouzlem blednul.

2. kapitola

Druhý den ráno zaspal. Eva si všimla, že Liborovy boty stojí v předsíni a kabát je na věšáku. Ale co, jeho problém. Při pohledu na kabát zaváhala. Kde je kabát, jsou kapsy. Srdce jí tlouklo až kdesi pod krkem, když v jedné z kapes nahmátla mobil. No jasně, když ještě spí, zapomněl si nastavit buzení. Honem, poslední hovory, odeslané, přijaté, všechny textovky. Tady: Ilonka kytička. Přeposlat vizitku. Slyšela, jak její vlastní mobil v kuchyni spiklenecky pípнул. Hodný, pochválila ho v duchu. Slovo kytička se jí zarylo hluboko do duše. Kytička? Překvapilo ji, jak to najednou zabořilo. To, co včera její mysl nějak odsunula, dopadlo nečekaně plnou silou. Kytička, a já jsem tak leda padesátiletý bodlák. Co nadělám, koníček čas běží jen jedním směrem. Radši padej do práce, ať se na něj nemusíš koukat, napomenula se v duchu, a úplně potichu za sebou zavřela dveře bytu.

Do školy dorazila jako vždycky mezi prvními. Co Líba a Lída odrostly, dopřávala si ten luxus ranního nepospíchání. Dávalo jí to možnost naladit se na tlupu pubertáků vyzbrojených vším možným, od mobilů až po bouchací kuličky. Málokdy se na ně zlobila, díky nim její dny nebyly jeden jako druhý.

Dnes na ně ale nemyslela. Mechanicky prošla sborovou, sebrala svou třídnici, mrkla na nástěnku, které čistě

soukromě říkala Jobův věstník, a zavřela se v kabinetu. Kabát na věšák, zapnout konvici, hrnek s čajem na stůl. To neměla dělat. Pod sklem měla sbírku fotek. Líba a Lída a Libor. Na lyžích, ve stanu u vody. Tady ještě byli rodina. A teď? Do reality ji vrátilo zvonění. Zvonění na učitele funguje jako hlas válečné polnice na bitevního oře. Panebože, co je za den, úterý? Devítka, literatura, vem sešity a jdi. Vyrázila na chodbu a měla pocit, že vevnitř lehce vibruje. Seber se, nebuď hysterická!

Představila si svoji vůli jako malou ocelovou kuličku a soustředila se na ni. Pomáhalo to. Devítku nemusela hledat, nedala se přeslechnout. Rámus vyluzovaný třiceti skromladistvými dokázal studenty přicházející na praxi zahnat na útěk. Vzala za kliku a nadechla se. Prudce otevřela dveře, nahodila úsměv a pronesla své obvyklé: „Je tu snad někdo, kdo se na mě netěší?!“ A když uviděla jako vždy se hlásícího šaška třídy Pepu, dodala: „Pepku, zprávy jenom příjemné, ostatních mám na rozdávání!“ Brali to jako fór a přátelsky se zaklátili v lavicích. Den začal.

Domů se vrátila ve čtyři. Ze schránky přepadávaly letáky plné věcí, bez nichž jste se dneška dožili jen zázrakem, který se nemusí opakovat. To znamenalo, že Libor ještě doma nebyl, jinak by si tu hrůzu odnesl domů a hodinu porovnával ceny, aby se pak nesouhlasně mračil nad obsahem lednice. Na to si dávno zvykla a nevnímala to. Kdysi se pokoušela poslat ho občas nakoupit, aby pochopil, že je neúnosné projezdit město pro pár korun, ale pokud mu nedala naprosto přesný seznam včetně značky taveného sýra, musela pak stejně do obchodu sama. Kromě nákupů v průběhu manželství převzala i hlídání složenek, očkovacích průkazů, pojistek i péči o auto – to až poté, co Libor slíbil dolít olej – děláš ze mě blbce, jak na mě sousedi koukají,

když se motáš kolem auta ty – ale nedolil a výsledkem byl zadřený motor, jehož oprava jim pěkně nabourala rodinný rozpočet. Praní, vaření a žehlení bral Libor jako přirozeně ženskou práci a školní záležitosti holek taky, když už je ta učitelka, zvládne to přece líp.

Pod letáky ležel už jen výpis z banky. Účet byl na ně na oba. Hodila ho v obýváku na stůl a otevřela ho, až když zalila svoje milované kytky a balkonové jehličnánky. Vždycky jí připadalo, že na ni čekají a těší se, až je pozdraví a pokropí.

Očima přejížděla jednotlivé položky. Fond oprav, inkaso... Najednou si všimla, že výpis je delší než obvykle. Libor v minulém měsíci často vybíral ne sice horentní, ale taky ne malé částky. Pět set, osm set, tady platil kartou v čínské restauraci, tady v parfumerii... Ilonka kytička dostává dárky. Několik tisíc v háji. Mohlo se za ně koupit něco holkám. Kolik nás asi bude Ilonka stát tenhle měsíc? A jak je možné, že se z Libora stal tetřev hlušec...?

Musel vědět, že výpis přijde. Eva si na společný účet nechávala posílat svou výplatu a Libor jí každý měsíc dával polovinu nákladů na domácnost. Ostatní peníze si ukládal na svoji vkladní knížku. I Eva si založila vkladní knížku a vytvářela na ní rezervy pro případ nemoci nebo třeba dopravní nehody. Teď na té její nebyla žádná závratná částka, před dvěma lety si přivezla z bazaru malého fiátka. Už se jí nelíbilo, že rodinné auto je v podstatě Liborovo.

Položila výpis na stůl, znovu ho přejela očima a poprvé ji napadlo, že se asi bude muset s někým poradit. Libor může utrácet, může nadělat i dluhy a ty budou i její. Blíží se Vánoce, co kdyby chtěli silvestra trávit třeba na Tahiti? Teprve nedávno doplatili spojenými silami byt, takže ani on nemůže mít závratné rezervy. Nic, co by se neda-

lo za pár měsíců s milenkou rozházet. A zlodějské půjčky vám dnes nabízejí na každém rohu. Jestli je náročná...

Z neveselých úvah ji vyrušilo zazvonění. Pevná linka. V současnosti už trochu archaická věc, ale Eva ji neodhlásila, protože měla staré rodiče, a ti by spíš než mobil použili poštovního holuba.

„Ano?“

„Tady společnost Apas, mluvím prosím s paní Evou Kovářovou?“

„Ne, už nemluvíte.“ Zavěsila. Hovor ale nebyl zbytečný. Kdopak jsi, Ilonko... Vylovila z kabelky mobil a našla si ráno uloženou vizitku. Trošku ještě zaváhala, ale pak číslo použila. Nevěděla vlastně, co chce říct a jestli chce vůbec něco říct.

„Kadeřnictví Veselá!“ Tak kadeřnictví. Ze školy byla zvyklá rychle reagovat na cokoli.

„Dobrý den, chtěla bych se objednat k paní Ilonce. Jen stříhat a foukat.“

„Prosím, a jak se vám to hodí? Třeba zítra odpoledne, ve tři, ve čtyři?“

„Ve čtyři, to mi vyhovuje.“

„Píšu si, osmého prosince, na čtvrtou hodinu, paní...?“

„Králová,“ zalhala bez váhání.

„Budeme se těšit!“

Těš se, máš na co, pomyslela si. Uklidila byt, hodila prádlo do pračky a připravila obložené chleby. Jako před měsícem, před rokem, před dvaceti lety... Při věšení Liborových košil jí to došlo: Já se s tím peru a žehlím proto, aby voněl někde jinde. Tak to ne, tohle bylo naposled. Chleby okorávaly, ručičky hodin poskakovaly čile kupředu. Libor se nevracel. O půlnoci si šla lehnout. A pak ji poprvé vzbudil strach. Zalehl ji jako studená peřina, polil ledovým po-

tem a nemilosrdně jí bránil se volně nadechnout. Třásla se pod dekou a nebyla schopná pohybu ani myšlenky. Pak jí v mysli blikla dětská modlitbička. Nechala její slova probíhat myšlenkami, jednou, dvakrát... Mechanické opakování téhož trochu pomáhalo. Ale andělíček strážníček byl krátký. Přidala Erbenova Vodníka.

Známá slova pomohla najít záchytný bod. Vteřinku, kdy je možné se nadechnout a najít se. Rozsvítit. Světlo a pohled na známé bezpečné věci ji probral. Seber se, říkala si. Noční košile zastudila. Přinutila se vstát a dojít do koupelny. Pohled do zrcadla ji definitivně vrátil do reality. S tímhle výrazem bych v Bohnicích zapadla. Vysprchovala se horkou vodou, umyla si i vlasy, protože jí připadaly lepkavé, a nejspíš došla do kuchyně. Uvařila si silný čaj se spoustou cukru a lžící Liborova drahého koňaku. Však se neosype. Je vůbec doma? Upila a šla zkontrolovat věšák v předsíni. Byl prázdný a dveře do holčíčího pokoje otevřené. Není tu. Zamkla dveře na dva západy a zaváhala při pohledu na řetízek. Nakonec ho ale nechala volně viset. Třicet let manželství, ať už by bylo jakékoli, nedokážete škrtnout během pár hodin.

S hrnkem čaje se vrátila do ložnice. Nechala svítit všechna světla, pustila potichu rádio a zabalila se v polosedě do deky na Liborově straně letiště.

Zeleně svítící ručičky budíku ukazovaly půl třetí.

3. kapitola

Ráno bylo kruté. Po mnoha a mnoha letech vstávala sama. Byt byl tichý, nikdo se nepletl v koupelně, nikdo tiše neoddychoval v jiné posteli. Tak to teď bude, koukej si zvyknout, pomyslela si. Místo snídaně zapnula počítač a na netu našla adresu kadeřnictví Ilony Veselé.

Do práce jela autem. Měla sice nepříjemný pocit, že po té divné noci by neměla řídit, ale nechtěla odpoledne ztrácet čas v městské dopravě.

Ve čtyři hodiny vstoupila do kadeřnictví. Rozhlédla se. Prostora nebyla velká. Dvě holičská křesla, místo na mytí, jeden velký fén. U jednoho z křesel pracovala mladá dívka. V Evě se zastavilo srdce. Krásná černovláska, účes jako vrabčák, velké oči. Krasavice se na ni podívala.

„Jsem objednaná k paní Iloně.“

„Aha, tak chvíličku. Ilono, máš tu zákaznici!“

Zpoza závěsu se vynořila druhá žena, usmála se a pokynula Evě: „Tak prosím, posaďte se. Tak co budeme dělat?“

Eva si ji prohlížela. Asi čtyřicet, ani hezká ani ošklivá, nápadný asymetrický silně melírovaný účes. Milý hlas. Posadila se do křesla a po paměti si vytáhla z vlasů velkou sponu. Vlasy jí padly až do půlky zad.

„Potřebuju zastříhnout konečky a srovnat ofinu.“

Paní Ilona sáhla po kartáči a vlasy pečlivě rozčesala. Rozprostřely se Evě po ramenou jako závoj. Dívala se na sebe. Stará mořská víla, pomyslela si.

„Máte opravdu kvalitní vlasy. Můžeme vyzkoušet i jiný střih, když budete chtít,“ konstatovala znalecky kadeřnice Ilona. A zatímco Evě vlasy myla, zahájila konverzaci a hbitě přešla od počasí k módě, od módy k tomu, co si nakoupila o dovolené v Itálii.

„Itálie musí být nádherná, ještě jsem tam nebyla, v létě je tam na prohlídku památek moc vedro a mě už zlobí tlak,“ podotkla Eva, aby taky něco řekla.

Ilonka chápavě pokývala hlavou, jako kohože by v Evě ně věku tlak nezlobil, a podotkla: „Obchody tam mají všechny klimatizaci, to je bez problémů.“

Přehrabovat se v hromadě triček nedaleko trosek starověkého Říma, to je můj sen, pomyslela si Eva.

Ilona se mezitím chopila nůžek a změnila téma. Eva se ukázala být vděčným a pozorným posluchačem a souhlasným pokyvováním a přitakáváním pobízela snaživou kadeřnici k dalšímu hovoru. Během půl hodiny věděla vše, co ji zajímalo, snad kromě Ilonina rodného čísla. Ilona zmlkla, až když zapnula fén.

Eva se podívala na stěnu. Pět hodin. Tou dobou chodil Libor domů. Tedy dokud byly holky na střední škole a večer co večer obracely byt naruby svými radostmi i starostmi. Pět hodin. Kdyby nešel do hospody na pivo, mohl by Libor přijít sem. Najednou téměř s jistotou věděla, že sem Libor přijde. Zamrazilo ji v zádech a v puse měla najednou sucho. Bude lepší zmizet. Fén našťestí zmlkl. Podívala se do zrcadla před sebou. Účes byl hezký, vlasy zůstaly dlouhé, jen kolem obličeje moderně sestříhané. Tužidlo jim ještě přidalo na objemu. Potřepa-

la hlavou a řekla: „Jste velice šikovná. Co vám dlužím? Účet nepotřebuji.“

Otočila se, aby sundala z věšáku kabelku, a div nevrazila do Libora. Měl na tváři úsměv a v očích světýlka, která tam už léta nezahlédla.

„Dělá to čtyři sta dvacet,“ ozvalo se Evě za zády.

„Chvilíčku, hned jsem hotová, tahle paní je dnes poslední,“ dodala ještě Ilona k Liborovi. Když se na něj ale podívala, zarazila se. Jeho úsměv mizel jako sněhulák na slunci a vystřídal ho výraz zlodějníka nachytaného na cizích švestkách.

Eva položila na stůl pětistovku. „Dík, to je v pořádku. Můžete za ně pozvat mého muže na večeři. Pro změnu.“

Oba strnuli jako Lotova žena. To Evě dodalo pocit určité převahy. „A ty dej vědět, kdy přijdeš domů. Musíme si promluvit.“ Podívala se na Ilonu a trpkost jí na okamžik zkřivila rty. „Tohle nemám zapotřebí.“

Potlačila chuť do něčeho kopnout, přehodila si kabát přes ramena a zmizela ve dveřích.

Libor dorazil domů za dvě hodiny po Evě. Za ty dvě hodiny vystřídal pocit provinění vztek. To není ženská, to je stíhačka. Ilona z ní byla málem na infarkt.

Čekal, že Evu objeví někde v koutku s kapesníkem u nosu. Nakoukl do dětského pokoje. Vůní holčičích věcí se začal prodírat pach cigaret. No jo, ráno nevyvětral, a jak zjistil, není ani ustláno. Stlala vždycky Eva. Dnes zjevně vyřešila úklid tohoto pokoje pouhým zavřením jeho dveří. Zamračil se, rty se semkly v úzkou linku. Přešel do kuchyně. Na lince stála konvice s čajem a pod lustrem se pohupovala čarodějnice, kterou si Eva přinesla od dětí ze školy. Zdálo se mu, že se na něj nepřátelsky šklebí. Na jídelním stole ležel výpis z účtu a v něm červeně zatržené

částky. Jsem vůl, došlo mu, měl jsem si vyzvednout peníze z knížky.

Eva ho slyšela přijít. Seděla v ložnici u počítače a marne se snažila soustředit na došlé maily. Cinkla konvice, nalévá si čaj? Připadala si jako toreador, na něhož čeká příliš velký býk. Odhodlaně vešla do obýváku. I velký býk je pořád jen hbitý kus hovězího.

Libor seděl v křesle, v ruce měl skleničku s koňakem. Jejich pohledy se střetly. Evu zamrazilo, tolik zloby a nenávisti v jeho očích! Dívala se na něj a poprvé v životě z něj měla strach.

„Ta scéna u Ilony, to se ti teda povedlo. Nemáš špetku vkusu. Špehovala jsi mě, co?“

„Hlavně že ty máš vkusu na rozdávání. A špehovat tě opravdu nemusím. Tohle město není Praha. Kamarádka byla u holiče a viděla tě tam hopsat kolem té milé paní kadeřnice.“ Lhala nerada, ale nedalo se odhadnout, co by udělal, kdyby zjistil, že mu prohlížela mobil.

„Chtěla jsi se mnou mluvit. Tak mluv.“ Tón jeho hlasu studil jak grónský ledovec.

„Na společný účet vrátíš to, cos s ní utratil. Nejsem její sponzor. Domů si choď nebo nechod', držet tě nebudu. Přes Vánoce si rozmysli, co vlastně chceš. Až přijedou holky, měl by tu být klid. Nevím, jak to zvládnou, ale kvůli nim... těch pár dní... Kdo ví, kolikrát ještě na svátky přijedou.“

Když mluvila o holkách, ledovec v jeho očích poroztál. Měl je rád a Vánoce jim kazit nechtěl. Konečně i Ilonka bude u stromečku s tím svým klackem, co jde z maléru do maléru. Vůbec ho nenapadlo, že nemusí být Ilonin první mileneček a že matinka, co odsunuje syna kvůli cizím mužům na vedlejší kolej, bude mít na synkových malérech nezanedbatelný podíl.

„Zítřka si vyzvednu peníze, přidám ti i na dárky pro holky, a taky budeš asi kupovat víc věcí do kuchyně,“ řekl vcelku smířlivě. Vztek z něj někam vyprchal. Díval se na Evu. Seděla proti němu ve starých legínách a plandavém tričku, které se snažilo zamaskovat kila, která v přechodu nabrala. Zůstala jí ale hladká pleť bez vrásek, husté medové vlasy a temně modré keltské oči. Jeho žena a matka jeho dětí. Libor, Líba a Lída. Když už nepřišel syn, vybral jména podle sebe. Ona tehdy souhlasila, radovala se z toho, jak lehce syna oželel.

„Já... ti nechci ublížit. Záleží mi na tom, aby... aby ty holky byly doma. Ale musíš mě pochopit. Nedokážu se jí zříct. Můžeš do mě kopnout, ale já jsem ti nechtěl lhát, chtěl jsem... abys věděla pravdu.“

Eva sklonila hlavu. Teď nelže, takhle to cítí. Ale po dnešním odpoledni, při vzpomínce na zaláskovaná světýlka v jeho očích, začala její mysl logicky analyzovat: ublížit nechce – ale lepší dobu než předvánoční si na podobné rozhovory mohl vybrat jen těžko, holky má rád – ale *přidám ti na dárky*, jako by nebyly jeho, jako by jim nemohl taky sám něco vybrat, procházet městem, myslet na ně a hledat to, co by jim udělalo radost, nechtěl lhát – ale musel vědět, že už jen ten výpis plus Eviny předchozí zkušenosti by nutně otevřely pravdě dveře dokořán. Ale seděla a mlčela. Byla moc unavená a nikdy se ráda nehádala.

„No, teď už teda vím dost. Až holky odjedou, řeknu ti, jak jsem se rozhodla. Když byly malé, neměla jsem moc na výběr. Teď jsou už velké a já mám... i jiné možnosti.“

Chtěl ještě něco říct, ale ozval se jeho mobil. Lásko má já stůňu. Melodie ho zvedla z křesla. Zmizel s mobilem v předsíni. Ilona. Už se pro ten odpolední trapas nezlobí.

Eva i holky tichounce opustily jeho mysl. Otevřel skříň a vybíral čistou košili. Jeho nejoblíbenější tam nevisely.

Automaticky otevřel dveře do obývacího pokoje a zeptal se: „Ty jsi neprala?“ Jak to z pusy vypustil, zalitoval toho. Eva zvedla oči a v jejím hlase byl podivný klid: „Prát budu dál i tobě, jinak bys zničil pračku, neumíš ji ani zapnout. A až budeš hledat žehličku, to je ta pálivá věc, co vypouští páru, je v šatně u žehlicího prkna. Košile máš v hromádce prádla na žehlení.“

Libor si poprvé připustil, že měl možná o Iloně pomlčet. Aspoň zatím. Než se Ilonka rozhodne... Přesto se rychle převlékl a vyrazil ven.

Eva seděla dál ještě dlouhou chvíli poté, co za ním zaklaply dveře bytu. Hlava vypnula jako přetížený přístroj. Ale pak si vzpomněla na minulou noc a na děs, který ji navštívil. Vstaň, poručila si, a udělej, co je potřeba. Sprcha, kartáček na zuby, vyvětrat, věci na ráno, budík, mobil nastavit na buzení pro jistotu. Pohybovala se bytem jen silou vůle a zakazovala si zalézt do postele pod dvě deky dřív, než vykoná obvyklé. Nechala svítit světlo a do bezpečí ložnice si odnesla Karafiátovy Broučky. Holky je měly tak rády. Na maškarní jim šila tykadla... Kam se to podělo? Přejížděla dlouhými štíhlými prsty po stránkách a už ten dotyk ji uklidňoval.

Té noci ji pronásledovaly divoké sny. S posledním z nich se probudila do dalšího dne. Jela se svým fiátkem někam do kopce, kopec byl stále strmější a strmější, zoufale se snažila přidat plyn, ale autíčko už nemohlo, chvilku se ještě udrželo na místě s prokluzujícími koly, a pak začalo neodvratně padat zpátky. Blížkost smrti vnímala ještě chvíli poté, co se s výkřikem probudila.

4. kapitola

Ráno už jí prázdný byt až tak divný nepřipadal. Dokonce cítila jakousi úlevu, že je Libor už – nebo ještě – pryč. Postel mu nestlala, ale dětský pokoj důkladně vyvětrala. Nesmí načichnout, holky by to poznaly.

Do práce vyrazila pěšky, aby si pročistila hlavu. Ve sborově se srazila s kolegyní Martinou, svobodnou matkou dospívajícího syna. Eva se snažila vypadat jako vždycky, ale Martině stačil jediný zkušený pohled na Eviny kruhy pod očima a pusou bez rtěnky.

„Kdopak ti šlápl na kuří oko? Hele, nic neříkej, kouknu a vidím. Pojď na cigárko.“ Eva sice nekouřila, ale ráda zašla do učitelské kuřárny, před žáky skryté v místnosti, kde se hromadily vyřazené mapy a učebnice. U starého, také již dávno vyřazeného stolu, na rozviklaných židlích, se scházel ráno před vyučováním a o šest hodin později po něm učitelský babinec a probíral všechno od vpravdě geniálních myšlenek přicházejících z ministerstva až po rostoucí zoubky vnoučat.

Byly první, nikdo další ještě nedorazil. Martina si zapálila. „Tak co je s tebou? Už včera jsi vypadala jako strašidlo a dneska až na ty vlasy to není o moc lepší.“

Eva se nadechla: „Víš, nějak se mi to doma sype, Libor... no prostě mi řekl, že má milenku. Nevím, jak přežiju Vánoce.“ Evě se začaly lesknout oči, přestože si to

zakazovala. Stačí, že je zelená, nemůže jít do třídy s očima jako morče.

Martina vytáhla cigarety: „Na, zapal si.“ Eva to neobratně udělala. Kouř byl tak hnusný, že slzy milosrdně skočily zpátky.

„No vidíš, že to jde. Chlap? Co čekáš... Zbytečná polovina lidstva. Včely na to kápily už dávno. Já už jim nevěřím ani pozdrav. Co myslíš ten můj blb? Alimenty z něj dostanu, jen když už to voní soudem. Jak se s klukem protloukám, to nikoho nezajímá. Večer doučuju a překládám, jinak bych to s penězma neutáhla. A ty si dej pozor, ať tě neoškube. Jak se sám přiznal, je v tom až po uši a z toho pro tebe kouká jen kupa malérů. Hele, dám ti číslo na svou právničku. Je dobrá, není teda levná, to ne, ale vyplatí se. Dej na zkušenou.“ Martině ještě nebylo čtyřicet, ale co se týče zkušeností, měla co nabízet.

„Jak to myslíš, to s tím oškubáním? Teda trochu se bojím, aby jí nekupoval dárky nebo třeba dovolenou... ale holky by neošidil... snad.“

Martina natáhla své dlouhé štíhlé nohy a lačně vdechla kouř: „Když chlap zblbne, poslední, co ho udrží na uzdě, jsou už dospělé děti. Dárky? To je to nejmenší. Taky by tě mohl chtít vykopnout z bytu a nastěhovat si tam tu svoji křehuli. O kolik je mladší?“

„Přesně nevím, aspoň o patnáct let, možná i o víc.“

Martina se zamračila. „No nazdar. To jí asi nebude dlouho stačit ta špinavá popelnice, se kterou nás poslední vezl večer z rodičáku. To by se jim mohlo hodit i tvoje roztomilé autíčko.“

„Ale fiátka jsem si koupila ze svého. A kombíka jsem mu nechala v dobrém stavu, jenže on se o něj nestaral. Myslela jsem, že bude jako většina chlapů, když v něm

bude jezdit jen on sám. A podstatnou část peněz na byt mi půjčili naši. Ještě jim to splácím.“

„A máš na to papír? Nemáš. Taky může vybrat společné peníze a nadělat dluhy – a ty ti pak hodí na krk. Ten můj pakůň mi hodil na krk i exekutory.“

Eva se vyděsila: „A co jsi s tím udělala?“

„No... s jedním jsem pak půl roku chodila. Postaral se...“

„To je ten, jak na tebe minulý týden čekal před školou?“

„Ne, to byl Ruda. Pěkně tancuje, na rozdíl ode mne má auto a umí tapetovat. Klukovi koupí lyže – to teda ještě neví, ale brzo ho to napadne.“ Martina se spokojeně protáhla. „Chlapi jsou občas potřeba, ale proto si je nemusíme věšet na krk natrvalo. Nekoukej tak vyjeveně. Odpoledne brnkni té právniče, nemusí mít čas hned, ale dohodni si schůzku, za to nic nedáš a zrušit ji můžeš vždycky.“

Jejich hovor přerušilo blížící se cvakání podpatků. „Pá-dáme,“ zavelela Martina, „blíží se Matka Tereza!“ Tak přezdívaly Otylce Klímové, jež se – kromě jiného – snažila na sídlištní škole s vysokým procentem takzvaně nepřizpůsobivých žáků vyučovat náboženství. Byla to neuvěřitelně čistá duše, pro každý den vyzbrojená citáty z bible. Všichni ji měli v podstatě rádi, ale postrádali její trpělivost a bezednou schopnost odpouštět. Oni to nemysleli tak zle, říkávala, když čtrnáctiletí spratkové založili oheň v kočárkárně osmipatrového paneláku nebo přestříkali oranžovým sprejem matykářovi okna u auta jen proto, že prudil s domácím úkolem, a dožadovala se pro ně psychologa a porozumění, zatímco většina učitelského sboru soudila, že pár facek by fakt sedlo. Jestli je nachytá s cigaretou, nemine je výklad o tom, jak mají jít mládeži příkladem. Všechny

kuřačky si tu už podobné kázání někdy vyslechly, na rozdíl od Otylky však byly toho názoru, že zvlášť starším žákům příkladem být mohou, protože na rozdíl od nich kouří pouze obyčejné cigarety. Martina raději rychle otevřela okno a postrčila Evu ke dveřím. Obě se na chvíli vrátily do dívčích let, spiklenecky na sebe mrkly a rozešly se každá po svém. Evě bylo líp. Když to zvládla Martina i s dítětem, tak to musím zvládnout taky. A té právniče zavolám, umiňovala si.

Přede dveřmi kabinetu na ni čekal pohledný mladý policista. Přátelsky se na něj usmála: „Dobrý den, tak co provedli tentokrát?“ Měla štěstí na třídy, jejichž žáci opravdu stáli za to. Naposled nechali vyklidit místní obchoďák – zavolali, že je v něm bomba, a pak spokojeně sledovali vypuknutí bláznec. Ještě jim nebylo patnáct, rodiče nezaměstnaní, nebylo si na nich co vzít. Kromě pár týdnů v diagnostickém ústavu, kde potkali řadu nových zajímavých kamarádů, se jim nic nestalo. Vrátili se sledování obdivnými pohledy mnohých spolužaček.

Odemkla kabinet a pobídlu policistu dál. Usadil se v ošoupaném křesle jako už párkrát předtím. „Dneska našťestí žádná bomba. Ale vaši Angeliku jsme sebrali v hotelu Bílý koníček. Na pokoji s jedním Němcem. Její matka tam uklízí a dohazovala holku zákazníkům. Půjde to k soudu, tohle bych potřeboval vyplnit,“ podával Evě bílé desky.

„Dokdy to potřebujete?“

„Stavil bych se zítra, a kdyby se tu ve škole objevila ta její matka, to je teda pěkná saň... tak s ní radši nebuďte sama.“

„Dík, dám pozor. Kdybych se bála, zavolám vám.“

„Jasně, kdykoli, tak zítra na shledanou.“

Jen abych tě, chlapče, nepotřebovala kvůli někomu jinému než kvůli matince zuřící, že jí kazíme kšeft.

Její třída bublala jako papiňák hrozící výbuchem. Jen zmizela ruka zákona z dohledu, protáhl se do kabinetu Kryštof. Chvíli přešlapoval a pak vyhrkl: „Pani učitelko, co tu chtěl ten bengo, teda policajt?“

Kryštofův otec seděl a kluk byl na nejlepší cestě ho brzy následovat. Přesto v něm bylo něco milého, zdravé jádro, na kterém Eva budovala svůj vztah k němu. Proto ji ani nenapadlo brát jeho dotaz jako nemístnou drzost. „Klid, Kryšťůfku, nic se neděje, teda děje, ale našich vyhlášených es se to tentokrát netýká. Ani tebe.“

Často je oslovovala zdobnělinami jmen. Od někoho jiného by to brali jako potupnou urážku svého mužství, ale od Evy jim to nevadilo. Byla jejich matka kvočna, která sice dokázala drzouna přetáhnout atlasem, ale nechodila si stěžovat, natož aby se zatěžovala psaním poznámek nebo svoláváním výchovných komisí.

Kryštof se rychle vypařil, aby třídě zvěstoval noviny. Eva si srovnala myšlenky i věci na první hodinu. Byl čas jít. Vyrušilo ji tiché vrznutí dveří. Angelika. Hezké černo- vlasé děvče se na Evu dívalo očima trochu vyplašenýma, trochu vzdornýma.

„Byl tu kvůli mně, že jo?“

„Máš pravdu, byl.“

„Máma musela na policajty. Oni to daj na soud.“

„Už ano,“ přikývla Eva.

„A co se mnou bude?! Já si tam jen vydělávala, to tam dělá víc holek. Nikoho jsem přece neokradla.“

„Já vím, děvče moje, ten soud se bude týkat víc tvojí matky... a taky asi tvých... turistů. Toho posledního určitě.“

„Ale jeho do děcáku nikdo strčit nemůže!“

Děvče se dostávalo do afektu: „Se tvářejí jako svatý, s hezkýma autama a kartama na prachy. A choděj tam i zdejší gádzové, i toho vašeho jsem tam viděla!“

Evou ten výkřik plný vzteku projel jako nůž.

„Můj muž si určitě nechodí kupovat... a ty ani nevíš, jak vypadá.“ Ale v hloubi duše Eva věděla, že děvče nelže.

„Vím, máte ho na stole na fotce a párkrát tu byl. A na hotel si vodí...“ Angelika přestala mluvit. Pohled na Evu, náhle bílou jako papír, jí vzal slova z pusy.

„Jsem se spletla, no,“ dořekla tišeji a točila se po dveřích.

Eva těžce řekla: „Počkej, já se na tebe nezlobím, nejsi horší než ti... muži, opravdu ne. Zjistím, co pro tebe můžu udělat. Ty se zatím zamysli, jestli nemáš někoho z příbuzných někde... třeba na venkově, někoho, kdo s policií nic neměl a má práci. Takový by měl šanci tě dostat do péče. A teď jdi, prosím tě, do třídy. A řekni, ať tam jsou chvilku zticha. Hned přijdu.“

Angelika se dívala, jak Eva třesoucí se rukou loví ze šuplíku platíčko růžových prášků.

„Jsem blbá, promiňte,“ řekla náhle docela dospělým hlasem a vyletěla z kabinetu spojovacími dveřmi přímo do třídy.

Když Eva zapíjela hned dva prášky najednou, bylo vedle ve třídě kupodivu naprosté ticho. Ten den se jí každá hodina zdála nekonečná, v půl druhé nebyla ani schopná dojít si na oběd. Nechtěla vidět děti ani kolegyně. Opravila sešity, počkala, až se škola utiší odpoledním vyučováním a zadním vchodem odešla rovnou domů.

Byt byl stále prázdný. Potlačila chuť schoulit se v křesle do klubíčka, přikrýt se dekou a vypnout. Místo oběda si

nalila do skleničky trochu Liborova koňaku. Tentokrát jí bylo srdečně jedno, jestli si toho ten krkoun všimne. Dohlila skleničku minerálkou a naráz vypila. Nechutnalo jí to, alkohol ale proletěl prázdným žaludkem jako blesk a zahlal ten nepříjemný pocit vnitřního vibrování. Pak vzala telefon, poznámkový blok a vytočila číslo, které jí dala ráno Martina.

„Advokátní kancelář Sedlák a Sedláková,“ ozvalo se.

„Eva Kovářová, dobrý den, chtěla bych si dohodnout schůzku s paní doktorkou.“

„Prosím, už jste u nás někdy byla?“

„Ne, kontakt na vaši kancelář mi dala přítelkyně.“

„Paní doktorka se specializuje na oblast rodinného práva, pan doktor...“

Eva ji nenechala domluvit: „Můj problém se týká rodiny.“

„Prosím, tak v tom případě... Chcete přijít ještě před svátky?“

„Ano, byla bych vám moc vděčná.“

Zkušená sekretářka zřetelně uslyšela v jejím hlase volání o pomoc.

„Pozítří v jednu hodinu, vyhovuje vám to?“

„Ano, děkuji.“

„Tak si vás tu píšu, naše kancelář je v Jiráskově ulici číslo 25, druhé patro. Budete očekávána.“

5. kapitola

O dva dny později ve tři čtvrtě na jednu vstoupila Eva z pasáže Jiráskovy ulice do čísla 25. Drahá adresa. Ve vestibulu nastoupila do proskleného výtahu a vyjela do druhého patra. Tam ji zastavily také skleněné posuvné dveře opatřené tepanou mříží. Zlatá tabulka se jménem obou advokátů byla decentně umístěna nad zvonkem. Celý prostor hlídala bezpečnostní kamera. Chvilí váhala, pak zazvonila a představila se. Posuvné dveře se daly do pohybu. Za nimi bylo malé prázdné atrium s akváriem, černou novotou vonící koženou sedací soupravou a stolem se zahraničními časopisy. Nikde nikdo. Bezradně se rozhlédla. V jednom koutu atria se otevřely dveře a vyhlédla paní neurčitého věku v šedém kostýmu.

„Paní Kovářová? Prosím, pojdte dál.“

Sekretářka Evě odebrala kabát, nabídla kávu a uvedla ji do vedlejší místnosti.

Paní advokátka Sedláková byla starší sportovní dáma s nakrátko ostříhanými šedivými vlasy a ostrýma očima, které už asi mohlo máloco překvapit. Usadila Evu za mahagonový stůl a rychle přešla k věci. Eva se v luxusně zařízené pracovně necítila nejlíp. Dalo jí práci zformulovat pár vět. JUDr. Sedlákovou to nevyvedlo z míry. Přitáhla si velký blok a začala se ptát sama.

Za pár minut dostala z Evy všechno podstatné a nabídla řešení: „Takže, abychom zabránili možným finančním problémům, doporučuji vám podat žádost o rozvod. Pokud by si váš manžel například vypůjčil peníze v době, kdy už je tato žádost podaná, nebude se vás to týkat. A protože patrně nemáte ještě v otázce rozvodu zcela jasno, žádost sice podáme, ale nebudeme spíchat, takže lze předpokládat, že k soudu by nás obeslali nejdřív za tři měsíce. V této době můžeme onu žádost kdykoli stáhnout. Ano?“

Eva přikývla a sledovala, jak advokátka vytahuje čistou složku s hlavičkou advokátní kanceláře a nadepisuje ji Eviným jménem. Tiskárna vyplivla formulář s plnou mocí.

„Prosím podepsat tady a tady... tato kopie je vaše. Nechte si všechno v klidu projít hlavou a přijďte po Novém roce. Paní sekretářka vám najde vhodný termín.“

JUDr. Sedláková Evu vyprovodila ke dveřím a předala ji do péče sekretářky.

Ta se na Evu povzbudivě usmála. „Můžete být klidná, naše paní doktorka si umí poradit.“ Zapsala si Evu na leden a podala jí složenku. „To je záloha, započítá se do konečného vyúčtování.“

Když se Eva opět ocitla na ulici, podívala se na hodinky. Strávila v advokátní kanceláři půl hodiny. Jak rychle se dá nastartovat konec manželství!

Na složenku se podívala až doma. Tři tisíce korun, no, to ty Vánoce pěkně začínají. Bude se muset Martiny zeptat, kolik taková rozvodová veselice stojí kompletně.

Procházela bytem, vyvětrala, zalila květiny, do svícnu dala novou svíčku a na stůl v kuchyni čistý ubrus. Co bude dál? Zůstanu tady sama? Nebo se to všechno nějak urovná? Do tohoto bytu si kdysi přinesla v náručí svoje holčičky, jeho tři pokoje si zvykla považovat za domov.

Učitelství plat není kdovíjaký zázrak, dokázala bych ten byt vůbec sama udržet? Otázky bez odpovědí se jí rojily v hlavě jako podrážděné včely. Venku se mezitím zešeřilo. Adventní večer. Když byly děti malé, pekla cukroví... Pak na holky přišla puberta a ze sladkých dobrot se rázem staly nepřátelské kalorie. Cukroví po Vánocích dojídali vrabčáci na plechu za oknem – ti problém kalorií a cholesterolu neřešili. Evě to ale bylo líto, a tak opeřencům koupila obyčejnou strouhanku, začala kupovat jednu krabici cukroví v cukrárně a doma pekla jen vánoční závin.

Tma za oknem a ticho kolem přinesly k Evě závan ne-definovatelné úzkosti. Tak takhle ne, řekla si, pustila televizi, zapnula počítač a rozsvítila svíčku. Pak si oloupala pomeranč. Neměla na něj chuť, jen chtěla cítit jeho vůni. Právě se pokoušela sledovat televizní noviny, když uslyšela otočení klíčem v zámku.

Liborovi se Evě na oči jít nechtělo, ale neměl zrovna na výběr. Připadalo mu jako věčnost a ne dva týdny, co se jí přiznal k Iloně. Dnes cítil, že těmi pár větami skončila jedna část jeho života. Sundal si bundu a pověsil ji vedle Evina kabátu. Přišlo mu divné, že ty dva kusy oděvu si vedle sebe visí jako vždy, jako by k sobě patřily, zatímco mezi jejich nositeli roste bariéra každým dnem vyšší.

Přešel do kuchyně. Bylo tam uklizeno jako vždycky, talíř s připravenou večeří ale chyběl. Z obýváku slyšel televizi. Nahlédl tam. Eva seděla v křesle, v ruce knížku, před sebou na talířku pomeranč.

„Ahoj!“ řekl a jeho vlastní hlas mu zněl cize.

„Ahoj, děje se něco?“

Liborovi stoupl krevní tlak. Snad tady ještě platí nájem, tak si může přijít, kdy chce. „Jo, jednak se mi přes Skype ozvaly do práce holky...“